

A close-up portrait of an elderly man with a shaved head, looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a light blue shirt and a dark tie. The background is a soft-focus outdoor scene with green foliage.

Lương Sĩ Hằng

*Tìm Thượng Đế
Trong Đau Khổ*

Tìm Thượng Đế Trong Đau Khổ

Montréal, 22/3/81

Thưa các bạn,

Chúng ta hôm nay đến đây tiếp tục tìm hiểu mọi sự sáng suốt sau khi đã thiên định, để rõ thêm cái đường lối khai triển của nội tâm mà các bạn đã thực hiện Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp! Tại sao danh từ “Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp” dài như vậy? Nếu các bạn bình tâm suy nghiệm và xét rõ một việc gì chúng ta muốn làm thì chúng ta phải

xét rất kỹ trước khi làm! Đó cũng từ trong cái lý luận nghi nan, tìm hiểu phương thức này có hữu ích hay không và có hại ở chỗ nào. Và lý luận đi tới sự cao siêu tốt cùng của cái phương pháp này nó đi đến đâu!

Đó là phải đưa ra những cái Pháp Lý cho vững để chúng ta tự tin, tự hành tự tiến. Vô Vi là đi trong hư không, không động, nhứt trần bất nhiễm. Khi Pháp Lý của các bạn vững rồi, bước vào! Bước vào trong sự thanh tịnh để thực hiện thanh tịnh.

Khoa Học là tùy theo sự tiến triển của nhân sinh mà các bạn đã thấy đây trước mắt. Trước khi các bạn chưa tu, các bạn thấy Khoa Học nó biến hóa, việc này tới việc kia thay đổi và chuyển tiếp trở về cũng là hư không. Mà chúng ta khi đã thực hành rồi thì chúng ta thấy cái Khoa Học bên trong chúng ta có rõ ràng, bản chất của chúng ta nặng nề, chúng ta

buồn phiền, chúng ta giận hờn, chúng ta khi dễ người khác, cho ta là giỏi, cho ta là hay, cho ta là thông minh hơn mọi người . Đó thì các bạn phải làm sao mà thực hiện cho đến lúc các bạn thấy rõ ràng, chính ta sai chẳng có ai sai. Thì lúc đó sự sáng suốt nó mới đem về với bạn.

Ở trong gia đình các bạn, các bạn đã thực hiện về cái pháp này thì các bạn thấy trong gia đình giữa hai vợ chồng cãi nhau, chẳng có ai nhường đến ai hết, chẳng có ai nhường! Hỏi chứ người nào phải, người nào quấy! Nhưng mà rốt cuộc sau cái sự thanh tịnh đó, các bạn thấy hai người cũng đều quấy, nên tay nắm tay xây dựng và tiến lên một bước nữa mới là đúng, mới thấy rõ sự thành thật, phải khai triển bằng cách nào, rồi mới tìm ra cái nguyên lý của Trời Đất đã sắp đặt cho chúng ta.

Sự thúc đẩy đó do đâu có, do các bạn muốn ư? Không! Do bản tánh của bạn! Cho nên nhiều khi mọi người làm sai rồi mới ý thức, mới thấy rõ sự sai lầm và ăn năn hối cải. Đó là Khoa Học biến chuyển trong nội tâm. Nhiều người mẹ trong gia đình, vì một số con, vì sự lo âu hợp tác với người chồng thì nó cũng có sự đụng chạm, quá ư mệt mỏi, quá ư đau khổ, quá ư lo lắng thì cái nóng tánh nó phải bộc phát! Mà người hiểu người thì người càng thương người, mà người không hiểu người trở nên ghét, oán thù người. Cho nên cái bản chất thiên nhiên, đương nhiên nó phải có, tùy theo trường hợp mà xử dụng mà tiến hóa, kê bằng Khoa Học Huyền Bí, là bên trong của các bạn.

Từ hồi nào giờ các bạn đã bỏ quên rồi bây giờ lần lượt, lần lượt, lần lượt, lần lần các bạn tìm ra thực chất của chính bạn. Và thực chất đó tại sao các bạn

không thấy trước kia? Các bạn đã ôm ấp nó trong lúc ra đời làm người, và đã chuyển luân nhiều kiếp mà không biết chuyện của mình! Ngày nay mình biết rõ chuyện của mình, thấy rõ tánh chất sai lầm của chính mình, rồi ai đã tạo ra sự đau khổ hiện tại? Chính mình đã tạo! Mình rước nó về kia mà, mà mình không chịu lo, không giải thì nó ứ đọng, nó làm cho mình kẹt, ở trong kẹt càng ngày càng kẹt thêm.

Trước mắt ta cái bản tánh sân si la lô, gây cho bạn bè bất ổn, gây cho gia cang bất ổn, hỏi chứ phần hồn bạn muốn ư? Không! Phần hồn bạn luôn luôn muốn hòa nhã, bạn gặp người biết chào người, biết vui với người, bạn đối với con, vắng con không được, bạn biết thương con và bạn sẵn có tình thương và đạo đức. Nhưng mà vì hoàn cảnh ở xung quanh nó che lấp, nó làm cho các bạn trở nên cũng như miếng sắt sét mà thôi.

Thì tại sao chúng ta phải tu, chúng ta tu để tìm gì, để tìm sự huyền bí, mà sự huyền bí đó ở đâu? Sản có của chúng ta! Miếng sắt kia sét mà chúng ta chịu chùi thì một ngày kia nó sẽ sáng lạng, nó đã có sự sáng từ lâu, thì sự sáng của bạn cũng đã có từ lâu chớ không phải mới xin xỏ của ai đâu. Cho nên chúng ta đừng có sai lầm trong cái điểm không hành mà chỉ nói, thì nó dẫn sai! Người đời cái như sinh quan nó luôn luôn nó nói thực tế, tôi phải làm như vậy tôi mới có tiền, tôi phải làm như vậy tôi mới được. Còn người kia tu không làm, làm sao được?

Thưa các bạn, con người có trật tự làm một việc gì đem ra công hiến cho nhân quần, cho gia đình, cho bạn bè và cho chính mình cũng cảm thấy thích hợp và vui sướng. Còn người mất trật tự, la lô cả ngày, rớt cuộc chuốt lấy bệnh hoạn của nội tâm mà thôi. Cho nên đau khổ vô cùng, vì cái Huyền Bí ở

bên trong mà bạn không thấy, nó đã ẩn tàng ở bên trong các bạn, nhiều khi nó giúp bạn tiến hóa, thăng hoa đi tới vô cùng, nếu các bạn hướng thượng, và nhìn nó và hiểu nó và lo cho nó, sửa nó, vun bồi nó đi tới sự sáng suốt tới vô cùng tận, thì lúc đó các bạn thấy: bạn là con người rất hữu ích cho cả càn khôn vũ trụ, bạn có thể hòa từ nhỏ tới lớn, côn trùng vạn vật bạn biết thương yêu!

Vì sao? Vì mỗi mỗi đang sống trong nhịp thở của Thương Đế, trong sự kích động và phản động hiện tại của mọi hoàn cảnh đều có chớ không phải nói riêng gia đình bạn mới có sự thắc mắc nhưng mà gia đình khác không có. Vẫn có lo âu, vẫn có buồn tủi, vẫn có những sự bất mãn của nội tâm, nó ẩn tàng ở bên trong. Còn nói bề trên, nói về cõi thanh tịnh vô cực hơn cái cõi trong cơ tạng hoàn cảnh của chúng ta đây, nó lại càng có một cõi vô cùng biến chuyển,

biến chuyển đem lên tới sáng suốt, biến chuyển tâm linh chúng ta tiến hóa và đem chúng ta đi đến chỗ ổn định hạnh phúc đời đời bất diệt.

Cho nên các bạn tu rồi các bạn hỏi lại những người tu, họ đã đơn giản hóa cuộc đời, họ không rước những sự phức tạp nữa, thì họ trở nên sự yên ổn, bản tánh của họ, cái phàm ngã của họ cũng đã được khắc phục lấy họ, thì mỗi mỗi lấy sự thanh tịnh để hòa nhã gia can, hòa nhã như quần, rồi mới thực hiện những gì hữu ích, đúng theo lời mong muốn vô tư trong bản chất của phần hồn của nó trong lúc ly khai xuống thế cho đến nay. Cho nên các bạn càng tu rồi càng thấy, chuyện sẵn có ở trong nội tâm của các bạn, chuyện sẵn có của càn khôn vũ trụ, rồi các bạn từ từ lập lại trật tự, các bạn thấy đó là quý giá, nếu không làm, ai làm cho mình bây giờ, không lo ai lo cho mình. Nhưng mà cứ bo bo giữ lấy cái tánh tự

ái, gạt bỏ đầu này, gạt bỏ đầu kia, gạt bỏ đầu nọ, cho mình là hay là tốt tốt đỉnh, chúc lấy sự sai và hận đày thối bạn.

Còn cái Phật Pháp là gì? Phải qua cái những sự thử thách đó ở bên trên rồi nhiên hậu đi tới thanh tịnh! Sau cái cơn động loạn gây rối của gia đình, rồi tới thanh tịnh, tới giờ phút thương yêu, vợ chồng cũng phải xóa bỏ tất cả những gì trong ngôn ngữ eo hẹp giữa hai bên và dựa trong cái bản tánh tâm tối để xuất ngôn bất chánh và làm cho gia can bất ổn, âm thầm mỗi bên tự sửa. Chúng ta thấy rõ, những gia đình người tu về Vô Vi, tánh nóng lại còn nóng thêm, để cho nó đặng, cho nó hiểu, cho nó thực tập, cho nó thấy rõ rằng cái chất này nó là vô cùng. Cái bản chất tâm linh là vô cùng, có đặng cho cách mấy đi nữa rồi cũng yên, rồi cũng giải, rồi cũng tới nơi. Cho nên các bạn học cái nhẫn, các bạn ngồi, các bạn soi hồn, các

bạn pháp luân, các bạn thiên định, là các bạn học cái gì?

Các bạn học cái nhân, khép mình trong một nơi yên tĩnh để tiến giải mọi sự trược ô của nội tâm nội tạng và những gì muốn bám sát ở xung quanh chúng ta, từ từ nó sẽ giải thông! Bây giờ làm sao? Nhiều người nghe thấy, có người đã tu được pháp này, thanh tịnh sáng suốt, phân giải cho mỗi mỗi đều có rõ rệt cho các bạn hiểu thì các bạn muốn làm sao tôi được giống như người đó. Nhưng mà bạn ơi, phải biết, mình phải làm mới có vì đó là bài học của Thượng Đế đã an bày, đã cho các bạn sống ở trong cái năm điểm: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ trong bản thể của các bạn, có tim, gan, tì, phế, thận rõ ràng. Trong đó nó có giờ nghịch và có giờ thuận.

Cho nên chúng ta tu ở trong này thì chúng ta phải

tìm hiểu, khép mình để thực hành và thấy rõ sự kích động và phản động của năm giới đó. Mà chúng ta là phần hồn chủ trị của năm giới đó cho nên chúng ta phải mượn cái pháp để thực hiện khai thông nó và hóa giải cái sự trược của năm giới đó, thì nó mới hiện ra được cái ánh sáng.

Trong chùa, trong kinh cũng nói ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang là ở chỗ đó. Rồi các bạn không thực hành làm sao các bạn có cái đó, hỏi các bạn có không? Hiện tại có không? Có! Tôi nói có! Nếu ở trong bạn không có ngũ sắc ngũ quang thì làm sao các bạn mở mắt ra xem ngũ sắc ngũ quang ở bên ngoại cảnh. Hai cái nó tương ứng, nó mới hòa tan được, nó mới nhận định được, đó là mở mắt. Còn cái phương tiện của chúng ta, là nhắm con mắt để đạt tới thanh tịnh và thấy mọi sự sáng suốt cao siêu hơn sự sáng suốt của mở mắt! Để chi? Để cho chúng

ta trở về với căn bản của chúng ta, kêu bằng nguồn cội!

Cho nên nhiều người lâm cảnh đau khổ, rồi mới biết đánh thức lấy mình và đặt những câu hỏi, tôi ở đâu đến đây và tôi lãnh những cái chuyện khổ như thế này, tôi biết ngày kia tôi phải chết, chết rồi tôi sẽ đi đâu, tôi đau khổ vô cùng. Dù tôi có của cải, tôi tranh đấu hết mình tại thế nhưng mà rốt cuộc tôi chả có cái gì! Bây giờ tôi phải làm sao đây. Cho nên vì đó chúng ta phải tu bổ sửa chữa và thấy rõ mình hơn, thấy rõ bản chất mình hơn, mình lập lại trật tự để hòa hợp với trật tự đã và đang có của vạn linh hợp thành một cơ thể duyên dáng cho bạn.

Những điều bắt buộc các bạn hằng ngày, ăn ngủ ỉa tam đại sự các bạn phải làm, rồi các bạn cuống cuống trong tham sân si hỉ nộ ái ố dục để chi? Để

hiều giá trị của sự thanh tịnh! Qua cái sự ham muốn của các bạn mà các bạn được rồi thì các bạn cảm thấy nó khoan khoái một giây lát mà thôi. Sự sân si các bạn mới chiến thắng người khác, các bạn tưởng là đắc nhưng mà kết quả cái đó cái bệnh nhưng mà tưởng đó là đắc, cũng một giây phút mà thôi! Thì bây giờ cái phương pháp này, nó điều hòa cái bản chất tham sân si hỉ nộ ái ô dục và nó xây dựng theo cái chiều hướng hướng thượng, khai thông! Bởi vì cái ý muốn của các bạn đây không phải là do bạn có, do cả càn khôn vũ trụ đóng góp, các bạn mới thành, và thấy, và dự định trong sự sáng suốt.

Cho nên cái đó, tùy theo trình độ, những người sống eo hẹp, sống sử dụng theo sự sẵn có của họ, họ tưởng họ là hay. Nhưng mà càng sử dụng, càng tu, càng thanh tịnh, các bạn soi hèn, các bạn pháp luân, các bạn thiên định là các bạn sử dụng, tận dụng trí

khôn của các bạn để các bạn hiểu bạn mà thôi. Khi thanh tịnh là trí khôn đó bạn. Rồi các bạn tu tới một ngày nào thì bạn sẽ nói rằng: Chỉ có tôi sai chẳng có ai sai!

Tôi làm một ông chồng của một gia đình mà tôi không hiểu xử trí để thực hiện tình thương và đạo đức, mà tôi còn xữ dụng cái nóng tánh của tôi để đối phó mọi người và gieo cho vợ con tôi nó khó khăn và sanh ra cái tập quán nóng tánh hơn. Tôi đã nóng, nó nóng, hai bên đụng nhau chỉ có đốt cháy mà thôi.

Cái bản chất của bạn, ông Trời không có bán assurance cho bạn, nhưng mà ông Trời cho các bạn tự chủ, sửa để tiến tới, tự bảo hiểm lấy cuộc sống của mình, nếu chúng ta chịu sửa thì chúng ta sống! Nếu chúng ta không sửa thì chúng ta thấy càng ngày càng bực bội, càng ngày càng buồn tủi, càng ngày càng

đau khổ. Ngày nay tôi được ở căn nhà này, đây rồi ngày sẽ dọn ra ngoài đường, lạnh lẽo khổ cực, vì ai? Điều thứ nhất chúng ta phải xét ta, bản tánh của chúng ta, nói quá nhiều, nóng nảy quá nhiều, rồi một ngày kia tức giận bỏ ra đi. Đi đâu bạn? Đi tìm thêm sự sai lầm và động loạn, gây cho bất ổn của nội tâm. Rồi lúc đó mới ăn năn hối tiếc, thấy mình sai, thấy mình đã tạo sự đau khổ cho mình.

Cho nên nhiều vị đã bước vô, một là thiên đường tu luyện thiên định, hai bước vào thêm chùa để nghe kinh kệ giải phân, rồi lần lần thức giác mới tự mình sửa, tự mình thiên. Cho nên mỗi mỗi cái gì ở thế gian đều có sự sắp đặt. Sau khi chuyển đến đây rồi, động bên kia rồi đi tới chỗ sự hóa giải. Cho nên các bạn có khi buồn thật buồn, có thể trách cả trời đất, tôi thành tâm đúng giờ đúng khắc tôi tu mà tại sao tôi buồn như thế này, tôi quá ư buồn bực, quá ư đau khổ.

Các bạn không thấy rằng, chính các bạn đã che sự sáng suốt của bạn và thấy đau khổ. Còn nếu các bạn chịu tu bổ sửa chữa cố gắng, nói đây là cơ hội, tại sao tôi buồn? Vì tôi sét quá rồi, tôi cũng như một phần sét rồi, hư rồi thì tôi mới buồn, nhưng mà nhờ cái sét này, nhờ cái hư này, nhờ cái buồn này mà tôi sửa, tôi lấy giấy nhám tôi chà nó thì cái buồn nó sẽ đi hết! Chúng ta có cái môn Pháp Luân cũng không khác gì miếng giấy nhám chà cái chất sét đi, làm nhiều đi, sửa mình đi, lập lại trật tự đi thì nó đâu còn, nó trở nên một thiện như hữu ích và học hoàn toàn được cái nhẫn tánh sáng suốt!

Cho nên ngược lại khi mà chúng ta có sự sáng suốt rồi chúng ta lại phải cảm ơn miếng giấy nhám! Giấy nhám đó là ai? Là vợ con chúng ta, là chồng con chúng ta, đã làm cho chúng ta bực bội, và sau cái bực bội đó mà chúng ta học được nhẫn rồi thì sáng

suốt vô cùng, thấy thương yêu vô cùng, xây dựng vô cùng, thấy chân lý rõ rệt, trong cái động có cái tĩnh, trong sự chà đạp lại có sự thăng hoa. Người đời mấy ai hiểu, nói tôi đề đầu được thẳng đó là tôi sướng rồi. Nhưng mà người đó nó chịu nhịn thì nó đi tới một chỗ kêu bằng nó đi trước mình mà không thấy.

Tôi nói các bạn nghe rằng, một ly nước kia, đồ vô ly tròn nó tròn, đồ vô ly vuông nó vuông mà không dùng đồ nó, nó cũng qui nguyên về năm châu, luôn luôn hữu dụng, các bạn đừng có tưởng các bạn vui, nhưng mà cái bản tánh của bạn vì ham muốn sự cứng rắn tạm thời, nhưng mà các bạn bỏ quên cái bản chất thủy điện bền bỉ, quân tử đời đời của các bạn, hỏi chứ khuyên các bạn nhịn, có hại không, có thất bại không, có bị lỗ không?

Nếu các bạn không nhịn các bạn vô trường đâu

có học được chữ, học nhân đó bạn. Ngày nay các bạn thi đậu, các bạn ra trường làm ông này ông kia ông nọ, cũng trao đổi và tìm hai buổi. Cũng như tôi nó hồi nãy, ăn ngủ ỉa tam đại sự và làm trong cái sự tham sân si hỉ nộ ái ô dục mà thôi. Rồi còn bạn thêm một cái sự tu bổ sửa chữa nữa, lập lại trật tự thì cái kinh nghiệm đó nó phối hợp với cái sự thực hành này, các bạn thấy sung sướng vô cùng, các bạn đi trước, đi trước những người chưa biết, chưa biết mình là ánh sáng, chưa biết mình là một đấng vô cùng, chưa biết mình có thể hòa cảm với mọi nơi mọi giới.

Chỉ có cái nhân nhiên hậu mới học được sự từ bi. Nhưng mà con người vì tự ái, vì nó trước khi ra làm người nó đã bị giam trong chín tháng mười ngày trong bụng mẹ tăm tối, bây giờ nó bước ra nó thấy được ánh sáng nó tưởng đúng rồi, đúng chỗ

rồi, không sai! Nó đâu có bao giờ nói nó sai. Đứa con nít mà nó cãi với bạn nó cũng muốn hơn, huống hồ gì một người trí thức đi trong sự sai lầm, không chịu nhường nhịn lẫn nhau để phân tách tìm hiểu thì nó cũng phải đụng chạm, cũng như đứa con nít. Vì trình độ đó bạn ơi, bạn đừng có cho trình độ của bạn là tuyệt diệu cao siêu sáng suốt. Bạn phải nhìn nhận rằng trình độ của bạn lúc nào cũng là trình độ ở trong thấp kém mà thôi. Vì cần khôn vũ trụ to lớn, sự vô cùng mà đã ban bố cho bạn đây. Thì tôi tin chắc rằng cái phần trên kia, nó còn tinh vi hơn bạn và sáng suốt hơn bạn.

Cho nên bạn phải nhìn nhận rằng bạn còn thiếu thốn, chưa đủ, đừng cho mình là hay, đừng cho mình là tiến nhưng mà chúng ta cần học. Tôi ngày nay lo luyện, lo tu, tôi rất ham học, tôi cần học, bởi tôi thấy tôi ngu, tôi thấy tôi thiếu sáng suốt. Nhiều bạn bực

tức, không thích tôi, chửi tôi, tôi cũng phải học nhân để tôi nghe, tôi học! Tôi học những cái gì họ trách móc tôi để tôi sửa tôi. Ngược lại tôi phải cảm ơn họ thay vì tôi oán hận họ. Bởi tôi thấy tôi tu, tôi có mích lòng ai đâu nhưng mà họ vẫn mích lòng tôi, đó là đương nhiên trình độ của họ được tiến hoá. Họ bực, rồi một ngày kia họ sẽ nhớ tôi, họ nhớ mãi, họ nhớ sự cố gắng của tôi để tìm để học. Mà mục đích của tôi học được những cái gì hay, tôi làm cái gì ở sau này? Tôi sẽ trao lại cho những người, người thù tôi nhiều nhất, người ghét tôi nhiều nhất, những người đó mới nhớ tôi được nhiều nhất. Thì lúc đó, mặc sức mà vui!

Cho nên người thế gian thường chửi Chúa, chửi Phật, chửi Trời. Nhưng mà Chúa Trời Phật đâu có ghét người thế gian, lại cứu độ người thế gian, nâng đỡ người thế gian, cho người có cơ hội để biết, người

thể gian hoành hành trong chỗ thanh tịnh với bản chất lười biếng của nó, rồi nó biện ra lý luận này, lý luận kia, lý luận nọ để xa cách sự thực tế thanh tịnh đời đời của nó. Hỏi ai hại nó? Chính nó hại nó! Nó đã làm cho nó chậm trễ, nó làm cho nó thiếu sự công bằng và tư tưởng nó không bao giờ quân bình vì nó tranh đấu sai lầm, nó không hiểu nó, thì người sáng suốt phải thế nào? Phải tội nghiệp cho nó! Mà nhờ nó chúng ta phải học nhiều hơn, nhờ nó chúng ta mới tiến, chúng ta mới thấy rõ rằng: Sự thanh tịnh là cao quý, chúng ta mới vun bồi trong sự thanh tịnh mà đi.

Cho nên ngược lại chúng ta vui hơn, vui với tất cả mọi người, cảm ơn tất cả mọi người thì chúng ta mới thấy rõ sự tinh vi của Thượng Đế, sự tinh vi của cả càn khôn vũ trụ. Âm thanh tôi đang nói đây, tôi đâu có tạo được, ai đã ban bố sự sáng suốt đó cho tôi? Cả một công trình, các bạn cũng vậy, cả một

công trình đã đem lại sự duyên dáng hiệu hữu của các bạn tại đây, rồi cái mức tiến vô cùng cho bạn, vô cùng, vô cùng ở tương lai, ai đã làm? Ai đã dày công? Ai đã đưa vai ra gánh vác những sự việc chậm trễ của bạn, và đã chờ bạn, mong được gặp bạn, mong hội ngộ, mong đoàn tụ, và thương yêu, vinh quang, danh dự.

Các bạn bây giờ ra đây, cha xa con, vợ xa chồng, anh xa em, các bạn mong gì? Mong sự đoàn tụ! Tại sao các bạn phải cảm động? Vì sự ước muốn của các bạn tràn ngập trong tâm hồn của người đau khổ. Các bạn muốn ngộ, muốn gặp những người đau khổ, muốn cứu những người đau khổ, muốn đem tâm ra cống hiến những cái gì sẵn có của các bạn, để cứu giúp cho những người đó. Họ lâm vào cảnh cùng cực vô cùng, đó là thiên ý, cảm động lòng bạn. Nếu các bạn biết nghĩ và biết hướng về người đau khổ thì

các bạn tìm Chúa trong sự đau khổ, tìm Phật trong sự đau khổ thì mọi sự thanh tịnh ở trong sự đau khổ. Cho nên cái định luật rõ ràng, sanh lão bệnh tử khổ, Thích Ca ngài đã nói, không sai một ly, không ai sửa được. Rốt cuộc cả càn khôn vũ trụ đều phải thực hiện khổ mới có sáng suốt.

Hôm nay các bạn được ngồi trên cái ghế bành để nói chuyện này kia kia nọ, làm việc trong cơ sở đầy đủ cho bạn, cũng nhờ gì, nhờ sự dày công của chính bạn mới đem lại cơ hội ngày nay cho bạn, mà bạn muốn lắm, muốn đóng góp cho mọi người, muốn cho mọi người biết rằng phải làm như vậy như vậy, nó mới có một giây phút yên ổn để sống trong lẽ sống hiện tại, tạm mà thôi. Nhưng mà phải khó như vậy!

Còn chúng ta đi về phần hồn, về sự sáng suốt

đời đời thì chúng ta phải có sự dày công. Dày công đó trong thanh tịnh mới đạt được. Cho nên các bạn ta đã biết ý thức và hành pháp thì các bạn cứ giữ cái đường lối đó mà hành, để đi tới! Rồi lần lần các bạn sẽ thấy sự thanh tịnh. Và từ sự thanh tịnh đó nó sẽ đem cho các bạn và nó khai triển cho các bạn tới vô cùng hồ hởi, thương yêu, phấn khởi. Tâm linh các bạn là một đóa hoa sen rõ ràng, sống trong bùn mà không bị hoen ố bởi bùn nếu các bạn hướng về tâm linh. Lúc nào cũng trong sạch, từ bi, duyên dáng!

Cho nên cái Pháp Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, nó là trọn khóa cho bạn, bạn phải đi, bạn phải làm, bạn mới thấy khả năng của chính bạn và đồng thời bạn sẽ thấy khả năng của cả càn khôn vũ trụ đã làm gì cho bạn và đang chiếu những gì sáng suốt trong tâm tư các bạn. Sau giờ thiền các bạn thấy những gì, bạn thấy bạn cảm mến, cảm mến

người truyền pháp, cảm mến Trời Phật, cảm mến cái bản thân tứ đại này, sao quá ư huyền diệu, chính tôi điều khiển nó mà không thấy nó. Rồi lần lần các bạn mới thấy các bạn, vì sao? Vì chúng ta đã nhiều kiếp rồi, chúng ta đã sống trong cái một vòng, chết đi sống lại, mà trước khi chết tôi có câu đố như thế này, hỏi các bạn món đó là món gì?

Người mua nó không dùng nó, người sử dụng nó không biết nó, và người làm ra nó cũng không xài nó? Là cái gì? Đó là cái hòm đó bạn! Bạn đã nhiều kiếp nằm ở trong hòm bốn vách, bốn miếng ván rưỡi đó! Đối với thể xác này, chết đi rồi luân hồi, rồi sự học hỏi, để khếp vào trong cái chỗ eo hẹp mà dẫn tiến các bạn. Nhưng mà Thượng Đế luôn luôn sử dụng phần sáng suốt của các bạn, cho có cơ hội luân hồi lại thế gian để tiếp tục học hỏi, cái nền văn minh mà Ngài đã sắp đặt sẵn có từ lâu thì chúng ta chỉ biết

bước tới từ bước một để học và tiến mà thôi.

Cho nên chúng ta người nào cũng phải qua cái giới đó, không có tránh được, hiện tại chúng ta sống trong cái thể xác này, nhiều người mất tâm linh cũng như đang sống trong cái hòm mà tôi nói hồi nãy đó, người có nó không biết xử dụng nó, người sanh ra nó thì đâu có xài nó nữa, thấy không? Luôn luôn nó mất tâm linh, nó ở trong tăm tối, thiếu sáng suốt!

Cho nên chúng ta biết tu, là đại phước đức. Biết làm sao để khai thông, để khai triển, để hiểu tôi. Biết tôi luôn luôn bị ám ảnh trong sự tăm tối, bây giờ tôi phải mở nó ra, tôi phải khai triển nó ra, để cứu tôi và tôi thắp cái đèn lòng này, để một ngày nào đó công hiến cho những người đau khổ, cần nó để soi đường. Cho nên các bạn tu pháp này, các bạn phải biết rằng, bạn là chủ của tiểu thiên địa, bạn là chủ của tiểu vũ

trụ, bạn là ông vua trong một xứ, bạn có tất cả những gì Trời Đất có mà bạn không xữ dụng rồi bạn đi ta bà đây đó, rớt cuộc rồi rước thêm điên trọc và gây thêm sự bồi rối cho chính mình mà thôi.

Chính tôi, quá trình với cái thể xác ô trọc này, nó không khác gì các bạn, mà nó hơn các bạn nữa, sự sai lầm biết bao nhiêu, chồng chất, nhưng mà ngày nay tôi nhờ cái pháp này, tôi thấy tôi càng ngày càng ngu muội, thấy càng ngày so với Trời Đất, tôi còn tăm tối chưa được sáng suốt, tôi phải cố gắng tu, tôi tin rằng tương lai tôi sẽ kiện toàn cái sự sáng suốt vô cùng của bề trên đã an bày mở đường cho tôi đi.

Nếu bề trên không mở đường và tôi thực hiện cái pháp này, ngày nay không thể nói chuyện với các bạn dài giờ như thế này và phân tách rõ rệt như thế này, tôi không có khả năng đó nếu tôi không thanh

tịnh, Nhưng mà mức thanh tịnh của tôi cũng chưa có giá trị, tôi thấy tôi không tin tôi có giá trị, tôi phải học nữa, tôi phải tu nữa, tôi đem ra đây bàn bạc với các bạn, để chi, để cho có cơ hội chúng ta trao đổi và chúng ta học thêm. Chúng ta sẽ quý mến lẫn nhau rất nhiều, rất nhiều, nếu chúng ta hiểu ta nhiều hơn. Khi mà các bạn tu rồi, các bạn hiểu bạn rồi, bạn quý mến những người ở thế gian, các bạn thấy rõ sự sai lầm của quá trình của bạn, bạn mới thấy rõ sự sai lầm của người khác và các bạn đem tâm bố thí và giúp đỡ cho người đó sẽ trở về với chánh giác của họ là thực hiện cái nhân trước hết nhiên hậu mới đạt được từ bi thương yêu.

Cho nên người thế gian lý luận về lý đời, nói thương yêu trong đôi môi nhưng mà thực hành không có, mất thì giờ và không đạt được chuyện hữu ích cho chính mình, cũng chẳng ảnh hưởng được ai.

Cho nên chúng ta được tu, tôi thấy ngày hôm nay tôi được tu, tôi thấy rằng đại phước đức, tôi bớt đỡ mất thì giờ động loạn, tôi thấy tôi phải trở về với nội tâm sửa chữa sự sai lầm là phải quét dọn lập lại trật tự của cái tiểu thiên địa này để hòa hợp với càn khôn vũ trụ, thương yêu vô cùng. Cho nên nhiều khi, tôi thấy như tôi đã đi được, tôi đã đi tới chỗ thanh tịnh một phần nào thì tôi lại càng muốn dẫn dắt các bạn tới càng sớm, nhưng mà nhiều người nó đã chậm trễ, bê bối, lý luận sai, đặt vấn đề này, vấn đề kia để án ngữ mức tiến của chính nó.

Lắm lúc tôi cũng rất cảm động, vì sự thương yêu, vì tình thương, rồi tôi cũng phải rơi lụy, tôi muốn cảm động chính nó, để cho nó hiểu nó càng sớm càng tốt vì thời gian cấp bách, giới hạn trong mạng sống con người, không thể triển hạn mà để chệnh mãng được. Tuổi tác các bạn đâu có cho phép các

bạn ở đó mà chờ đợi bạn, nó không có đâu. Sự văn minh cho các bạn thấy rồi, bạn đi máy bay trễ một phút thì bạn phải ở lại mà thôi, không ai chờ đợi bạn đâu.

Sự văn minh còn trật tự của vật chất, trí khôn của loài người đóng góp cũng có trật tự huống hồ gì sự vô cực của bề trên không có trật tự thì trời đất đã loạn hết rồi. Cho nên chúng ta nên sống trong trật tự. Mà muốn có trật tự thì phải sửa mình, phải chấp nhận, còn nếu các bạn không chịu sửa mình và chấp nhận thì các bạn không sao có trật tự.

Cho nên chúng ta tu thì phải ý thức rõ trước khi tu. Và khi tu rồi thì phải cố gắng thực hành, chắc chắn là các bạn phải đi tới. Vì cái pháp này của chính bạn không phải là của một ai, không phải bùa phép

nào có thể chuyển các bạn được nhưng mà chính các bạn là chủ của thể xác này, các bạn phải tiến nữa. Còn các bạn mà cho các bạn là lệ thuộc bởi người này, người kia người nọ, bởi người truyền pháp, là các bạn đừng nên tu cái pháp này. Các bạn sẽ đi tới ngang hàng của những người truyền pháp vì người truyền pháp mong trao những sự kinh nghiệm của người cho mình, trao đổi cũng như một bạn thân thương yêu vô cùng. Muốn trao hết những gì người có trước khi người rời khỏi mảnh đất phù sanh này!

Cho nên các bạn nghe qua và nghiên cứu, có những gì cần phê phán, dạy dỗ tôi, tôi sẽ tiếp tục học thêm và xin cảm ơn các bạn!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên